

Позиция относно решение № 13/2018 на Конституционния съд, че Истанбулската конвенция не съответства на Конституцията

30.07.2018 г.

Днешното решение № 13/2018 на Конституционния съд, че Истанбулската конвенция не съответства на Конституцията, е позор за България. То е юридически опорочено от груби недомислици на непрофесионалисти, а като социална философия – еснафско, женомразко, хомофобско. Като държавен жест представлява ретроградно, дебелашко дебелоочие.

Решението е юридически некомпетентно до такава степен, че създава вътрешно притеснение и у само относително запознатия с европейското право читател. Според това невежо произнасяне, недостойно за какъвто и да било съд, имало „ясна връзка между политиката на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени като форма на дискриминация срещу жените, основана на пола, и защитата правата на „трансгендър“ лицата“. Съветът на Европа третира „дискриминацията на основата на „полова идентичност“ като форма на дискриминация срещу жените“.

Това е невярно. Такава връзка няма. Споменатите и в самото решение актове на Съвета на Европа, относими към „полова идентичност“,[1]се занимават изключително със „сексуална ориентация“ и „полова идентичност“, и дори не споменават жените и дискриминацията, основана на пола. В този смисъл решението, което директно заявява правни неистини, е интелектуално безчестно.

Решението по непросим за юристи начин смесва два коренно различни правни термина, като без никакво основание в правото им приписва несъществуващи връзки. Грубо омесените „полова идентичност“ („gender identity“) и „социален пол“ („gender“) са в действителност не близки, а противоположни понятия. Първото се отнася за вътрешното усещане на индивида за неговия пол, независимо от отредения му от медицинската професия при раждането биологичен пол. Вторият термин, напротив, касае представата на обществото за „жена“ и „мъж“, независимо от реалните им биологически дадености. За „полова идентичност“ определящо е личното усещане на човек, роден с дисонанс между физически и психологически пол, а за „социален пол“ определящ е общественият стереотип за качествата на лицето, които в действителност нямат общо с биологичния му пол. Например, мнозинството в Конституционния съд, постановил днешното позорящо решение, са мъже, но актът им няма общо с обществените представи за „мъжка постъпка“.

Съдът манипулативно приписва на горните две противоположни понятия взаимосвързаност, за да фабрикува риск, ако Конвенцията би била ратифицирана, всеки произволно и безогледно да си определя пола сам. Такива „разсъждения“ показват разделителна способност на улично равнище и срамят институционалността, държавата и името на България.

Решението е провинциално, дебелашки самозвано. То си позволява да критикува Конвенцията от позиция на превъзходство, като твърди, че тя била „очевидно“ „вътрешно противоречива“ и сама не съответствала на целите и наименованието си. Читателят се пита кои са тези така некултивирани лица, та сами себе си поставят в положение на редактори спрямо международната правозащитна организация Съвет на Европа, в която членуват 47 държави, и считат, че по-добре разбират от съставяне на интегрални международноправни инструменти?

Вътрешнопротиворечивата, според КС, Конвенция към днешна дата е подписана от 14 държави, както и от самия Европейския съюз, и е ратифицирана от други 32 държави.

Решението, освен хомофобско – то изразява неприкрит страх от трансексуалността, е и откровено женомразко, насочено към държане на жените в подчинение. То пряко заявява, че биологичният женски пол е тъждествен на социалната роля на майка, раждаща, акушерка и подобни. Според „мъжете“ от Конституционния съд жената е, за да ражда деца и да бъде това, което обществото ѝ казва – на първо място, жертва на принуда и насилие.

Според изумително ретроградното решение Конституцията не предполагала „еднакво третиране на двата пола, а изисква съобразяване с биологичните особености и различията между тях.“ Съществували „два противоположни пола, всеки от които е натоварен със специфични биологични и социални функции и отговорности.“ С други думи, биологичните мъже, понеже имат пениси, са по право привилегирани в силните обществени позиции, а жените, понеже имат вагини, подлежат на насилване, ако сами не се насилват. Това е, което Конвенцията се опитва да промени, а българският Конституционен съд поддържа.

Според решението ратифицирането на Конвенцията би означавала „обществото да загуби способността да прави разлика между жена и мъж“. Според „мъжете“ от Конституционния съд продължаващата възможност за безнаказано насилие на мъжете върху жените е това, което ще запази способността на обществото да прави разлика между жена и мъж.

Може би наистина е така – „жена“ според общественото понятие е човек, роден, за да бъде насилван, а „мъж“ е човек, роден, за да насилва, а ние след днешното решение оставаме в това общество и занапред.

Позицията е подписана от Фондация „Джендър алтернативи“, Асоциация НАЯ, Фондация „Център за изследвания и политики за жените“, Фондация „За нашите деца“, Български хелзински комитет, Велина Тодорова, член на Комитета по правата на детето на ООН, Българска асоциация за семейно планиране и сексуално здраве, Фондация „Джендър изследвания и технологии“, Български център за нестопанско право, Фондация „Ценообразование, тър отворена врата“, Сдружение „Център Динамика“, Сдружение за човешки права „Маргиналия“, Фондация „Български адвокати за правата на човека“ и Фондация Лале.